

Morgengry.

EN FORTÆLLING

fra det dansk-amerikanske Kirkelev

— af —

J. J. KILDSIG.

(Fortsat.)

„Det var da underligt, eftersom hun ellers er saa forstandig og saa om over Jesu smaa Venner —“

„Hvornaar gav hun dig dette Spørgsmaal?“ spurgte Dora.

„Den Gang jeg sagde Farvel.“

„Og saa gik du straks!“

„Ja, lige med det samme, thi hun spurgte mig ved Døren.“

„Aa, ja, saa kan jeg nok forstaa det,“ svarede Dora, „thi saa fik hun ingen Tid til at tale mere med dig om Helligaandens Virkemaade. Men hør nu, saa skal jeg forklare dig den Sag; thi Helligaanden har vidnet med din Aand, at du er et Guds Barn; men du er endnu ikke befæstet i Læren om disse Ting; derfor har denne lille Bølge overrumplet dig og splintret dit Skib, men vi maa se at redde Stumperne.“

Aanden vidner igennem Ordet. Da jeg var et uovendt Menneske, havde jeg altid Ordet imod mig, naar jeg hørte en troende Præst tale Guds Ord. Jeg blev tvær og gnaven, naar der blev talt om Djævelen og Helvede. Jeg kunde ikke lide en Præst, der gjorde Skel i sin Forkyndelse imellem Tro og Vantro: Hele hans Prædiken var imod mig; thi Helligaanden vidnede imod mig gennem Ordet. Hørte jeg derimod en vantro Præst, saa var jeg vel tilfreds, thi Løgnens Aand, som bor i alle vantro Menneskers Hjerter, sagde ja og Amen til den marvløse Prædiken, der ikke forstyrrede en eneste Af Djævelens trælbundne Slaver i deres trygge Søvn. Jeg syntes meget godt om en saadan venlig og moderat Præst, der kunde prædike mig til Pas og trøste mig i min Vantro. Men da jeg blev omvendt og fik Guds Aand, saa blev det anderledes. Nu vidner Guds Aand med min Aand, naar jeg hører Ordet saa vel som til andre Tider. Naar jeg nu sidder og hører Pastor Brun eller en anden troende Præst tale om Synd og Fortabelse, saa glæder jeg mig over, at Sandheden kommer frem, og Helligaanden vidner med min Aand, at jeg er gaaet over fra Døden til Livet. Og naar der prædikes om de helliges Glæde og Arvedel i Lyset, saa fryder min Sjæl sig; thi Guds Aand vidner med min Aand, at jeg ved Kristi Blod har Del deri. Udtrykket „de helliges Samfund“, kunde jeg forhen ikke taale at høre nogen nævne, derfor elskede jeg de vantro Præster; thi de berørte det aldrig og saa talte de imod det. Men nu fryder min Aand sig, naar Præsten viser Sjæle hen til dette yndige Sted, det genfundne Paradis; thi Guds Aand vidner med min Aand og min Erfaring, at der er godt at være.

Se nu, Elna, saadan har du det jo ogsaa — ikke sandt?“

„Jo,“ svarede Elna, „det samme har jeg erfaret noget af. Og dersom dette er Aandens Vidnesbyrd, saa har ogsaa jeg den Helligaand, og saa vidner Guds Aand med min Aand, at jeg er et Guds Barn.“

Efter at have bedet sammen paa Doras Værelse, sagde Elna:

„Er du nu ogsaa ganske sikker paa, at den Forklaring, du gav mig om Aandens Vidnesbyrd, er rigtig!“

„Ja, det er jeg,“ svarede Dora, „men vi kan i Aften gaa hen til Pastor Brun, saa kan du høre, hvad han siger.“

Om Aftenen lagde Dora Sagen frem for Pastor Brun og fortalte, hvorledes Elna var kommen til hende i fortunlet Tilstand.

„Hvad sagde De saa til Elna?“ spurgte Præsten.

Dora fortalte Præsten udførlig, hvad hun havde sagt.

„Hvad siger Pastor Brun saa om den Forklaring,“ spurgte Elna.

„Jeg er glad,“ svarede han, „at De gik hen til Dora, for De kom til mig; thi det havde maaske ikke lykkes mig at bruge saa enfoldige og simple Ord. Men jeg glæder mig over, at Herren gav Dora Visdom til at klare den Sag saa godt. Jeg skal kun tilføje, at Guds Aand ogsaa giver Vidnesbyrd paa andre Maader og til andre Tider, end naar vi hører Ordet prædiker.“

5. De helliges Samfund.

„Blot eet Spørgsmaal endnu,“ sagde Elna.

„Spørg kun,“ svarede Præsten.

„Hvad forstaaes ved det Led i vor Trosbekendelse: de helliges Samfund?“

„Har De ikke spurgt Dora om den Sag?“ spurgte Præsten.

„Jo,“ svarede Elna, „men jeg vilde gerne høre Deres Mening ogsaa.“

„Jeg skal nok sige Dem min Mening; men lad mig nu først høre, hvad Dora svarede.“

„Hendes Ord faldt omtrent saaledes: Et Menneske, der ikke selv har Livet i Gud, kan ikke forklare det, selv om han er Teolog; thi han har ikke erfaret det. Men de helliges Samfund maa jo nødvendigvis bestaa af levende troende Mennesker, hellige Guds Børn, hvis Tro Herren ifølge sit Ord har besejlet med sin Helligaand; thi der staa skrevet: „Men den, som holder os med eder faste til Kristus, og som salvede os, er Gud, som og besejledte os og gav os Aanden til Pant i vore Hjerter.“

Jeg spurgte hende fremdeles om, hvorledes de helliges Samfund træder frem i Livet, og hun svarede:

Alle Vegne, hvor hellige, troende Mennesker kommer sammen for at dele med hverandre Herrens Velsignelse, der udstrømmer fra Gud Faders Hjerte og udvalder gennem Klippen Kristus og tilflyder os gennem Ordet, Bønnen, Daaben og Nadveren, der er de helliges Samfund, og der er Herren midt iblandt sine, selv om der kun er to eller tre til Stede. Hvad siger saa Pastor Brun dertil,“ sluttede Elna.

„Ja,“ svarede Præsten, „hvor som helst i Verden et Guds Barn møder et andet frelst Menneske, besejlet med Guds Aand, der er de helliges Samfund; thi der er Samfund iblandt hellige Mennesker, som kan dele Guds Riges Goder med hverandre, og Kristus er selv til Stede i dette Samfund, som han forjættede sine Disciple.“

Kirkelige Mennesker, der mangler Troens Liv og Aandens Besøgning, kan jo godt komme sammen om Naademidlerne, hvilket saa ofte er Tilfældet; men deres Sammenkomst er ikke det samme som de helliges Samfund. Navnkristnes Forsamling kan ikke med Rette kaldes: de helliges Samfund, blot fordi de samles om Naademidlerne.

IX. STORE FORANDRINGER.

Budskabet om Fru Halvorsens pludselige Død gjorde et stærkt Indtryk paa Elna, og hun anklagede sig selv, for at hun aldrig fik gjort Alvor af at besøge sine Slægtninge i Sommerdal, efterat hun havde fundet Hvile i Troen paa sin Frelser. Hun var bleven Lærerinde i Søndagsskolen og havde en Klasse af Smaapiger. Disse besøgte hun ofte i deres Hjem, hvorved hun blev godt kendt i Menigheden. Dora og hun havde flere Gange talt om at aflægge et Besøg i Sommerdal, men Elna havde stadig været saa optaget af sit Søndagsskolearbejde og sine Besøg hos de smaa, at hun ikke havde kunnet finde Tid til at rejse derop. Anderledes gik det, da Pastor Brun fortalte hende om Louises Omvendelse. Elna tog straks Bestemmelse om at rejse derop, og hun bad Dora om at tage sin Søndagsskoleklasse den Søndag, hun vilde blive borte. Men Dagen efter fik hun imidlertid Telegram om Fru Halvorsens Død og Indbydelse til Begravelsen. Både hun og Dora rejste derop til Begravelsen. Halvorsens Døtre indbød dem til at forlange Besøget et Par Dage, hvilket Elna indvilgede i, men Dora maatte rejse tilbage den næste Dag. Elnas Ophold i Halvorsens Hus blev Louise til megen Glæde og Velsignelse. Men det blev ogsaa til Velsignelse for Marie, at samtale med Elna i disse Dage om dennes Erfaringer i Overgangen fra Døden til Livet. Marie var dybt rystet over sin Moders pludselige Bortgang, og hun grundede meget over den Forandring, der i de samme Dage var foregaaet med Louise, men det var særlig trykkende hende og gjorde hende mørk i Sindet, var hendes brudte Løfte til Herren om, at hun vilde omvende sig og tjene ham. Paa dette Omraade kunde Louise ikke hjælpe hende til Rette med Raad og Vejledning. Hun var jo selv et Barn i Kristendommen. Men Elna sad inde med Erfaringer. Hun havde oplevet noget af det samme. Dertil kom, at Marie havde særdeles Tillid til Elna. Marie fandt dog ikke Hvile i Troen i disse Dage, Elna var der i Huset, men et Par Uger efter skrev hun til hende og fortalte, at hun havde faaet Fred med Gud, og hun bad Elna om at komme tilbage til Sommerdal for at blive der til Stadighed.

Elna fortalte sin Frue om Maries Forslag, men Fru Hunter bad hende om at blive hos sig. Til Gengæld vilde hun give Elna to Ugers Ferie, saa hun kunde aflægge et længere Besøg i Sommerdal, og det blev bestemt, at hun skulde rejse derop den Søndag, Marie og Louise skulde optages i Menigheden; men Planen blev aldrig fuldført; thi den Dag, hun skulde rejse, blev Fru Hunter meget alvorlig syg. Der blev straks sendt efter en Diakonisse til at forestaa Sygeplejen, men Fruen var saa daarlig, at en Diakonisse ikke var i Stand til at passe hende alene. Der maatte sendes efter en anden, saa den ene kunde passe hende om Dagen, den anden om Natten. Men da Fruen forstod, at man vilde sende efter en Diakonisse mere, bad hun om, at Elna maatte være hos hende om Natten. Dette gik Doktoren og Familien ind paa. Der antoges en anden Tjenestepige til at gøre Husarbejdet.

Det skete ikke saa sjælden, at Fru Hunter ikke kunde sove om Natten, og da blev Tiden lang og kedsom for hende; men da Elna kom til at være hos hende, forstod hun, at underholde Fruen, saa Tiden gled rask for denne. Elna var meget smuk af Udsende og havde en særdeles mild og behagelig Maade at omgaa Folk paa — især de syge. „Hendes Nærværelse er et Lægemiddel for mig,“ sagde Fru Hunter flere Gange til sine Slægtninge, naar disse var hos hende i Besøg.

Det sværeste for Elna under Sygdommen var, at hun maatte opgave sin Søndagsskole. Men Savnet af Smaapigerne erstattedes noget ved, at Fru Hunter tillod dem at komme og besøge Elna. Fruen syntes selv godt om, at de smaa kom ind til hendes Seng, naar hun ikke var alt for daarlig.

Efter syv Maaneders Forløb afgik Fru Hunter ved Døden. Hun var Enke efter en rig Fabrikant, Adam Hunter, der var død for flere Aar siden. Efter Mandens Død flyttede Fruen til Rutspring, hvor hun byggede sig en Villa og levede af sine Penge. Der gik Rygtet om, at hun var meget rig; men ingen vidste fuld Besked uden hun selv og hendes Sagfører.

Hendes Omgivelser havde i de sidste Par Dage lagt Mærke til, at Døden nærmede sig, hvorfor de per Telegram havde tilkaldt hendes Slægtninge, der i Dødsstunden stod omkring hendes Leje. Men

Elna holdt den døendes Hænder i sine og lukkede sin Fruens Øjne, da Lægen erklærede, at Døden var indtraadt.

Paa Begravelsesdagen fik Elna Tilbud om en Plads som Husbestyrerinde i en rig amerikansk Familie. Fru Hunters Broder tilbød hende ligeledes en vellønnet Plads; men hun afsløg dem begge med Tak og sagde, at hun vilde rejse til Danmark og besøge sine Forældre.

Hun lagde sine Planer saadan, at hun kunde opholde sig en Maaned i Sommerdal hos sin Onkel og saa naa hjem til Danmark til Jul. Men da Fru Hunters Sagfører hørte om Elnas Plan, lod han hende kalde til sig paa sit Kontor og bad hende om at udsætte Danmarksrejsen; thi der fandtes noget i Testamentet om hende. Elna spurgte om, hvad det var, som indeholdtes i Fruens Testamente angaaende hende. Dette vilde Sagføreren ikke sige; men hun kunde komme til Stede i Retten en bestemt Dag, saa kunde hun høre for sig selv. Elna skrev til Sommerdal og til sin Moder, at hun af den Grund ikke kunde følge den i Forvejen lagte Plan.

I Retsalen fik Elna at høre, at Fru Hunter havde skænket hende 2,500 Dollars samt den Villa, hun indtil sin Død havde beboet. Diakonissen fik ogsaa 2,500 Dollars.

Imidlertid kom Elna for en kort Tid i Huset hos en Familie ved Navn W. A. Hibert. Hibert var Formand for et Jernbaneselskab og gift med Fru Hunters Søsterdatter. Fru Hibert blev syg den Dag, Fru Hunter blev begravet, og da deres eneste Søn, en Dreng paa seks Aar, blev syg et Par Dage senere, sendte de Bud efter Elna, som beredvillig gik ind paa at hjælpe dem.

Fru Hunter, der ikke efterlod sig Børn, havde i sit Testamente skænket en Tredjedel af sin store Formue til Kirker, Skoler og fattige. Men da Skifteretten blev afsluttet fik Elna i Stedet for 2,500 udbetalt 5,000 Dollars; thi Fru Hunter havde nemlig kort før sin Død sagt til Fru Hibert, at hun havde tilskrevet Elna 2,500 Dollars, men hun ønskede det forandret til 5,000 Dollars. Familien bragte den Sag frem i Retten for de øvrige Arvinger, som da enstemmig besluttede at udbetale denne Sum til Elna, eftersom der ingen umyndige Arvinger fandtes. Ligeledes skænkede Arvingerne Fru Hunters Indbo til Elna med Undtagelse af nogle for Familien særlige interessante Genstande, som disse delte imellem sig.

I Hiberts Hjem blev Elna ligesaa afholdt, som hun var hos Fru Hunter. Både Fru Hibert og Sønnen kom sig snart, men den Dag, Elna vilde gaa hjem til sin Villa, faldt en pige paa 10 Aar og brækkede sit Ben. Dette forlangede Elnas Ophold der i Huset for syv Uger mere.

Da hun endelig blev færdig med sin Sygeplejerskergerning, lod hun Indboet i sin Villa pakke sammen og hensatte i et Værelse oppe under Taget. Villen lejede hun ud for 45 Dollars om Maaneden. Fru Hunters Sagfører indkasserede Huslejen for hende og lovede at sende hende saa meget deraf til hendes Hjem i Danmark, som hun maatte komme til at behøve under Opholdet i Fædrelandet. De fem Tusinde Dollars, som hun fik udbetalt i kontante Penge vilde Sagføreren sætte i Grundejendomme, men Hibert raadede til at købe Jernbaneaktier for dem. Dette vilde Sagføreren imidlertid ikke gaa ind paa. Elna blev spurgt om, hvad hun ønskede i den Sag, men hun svarede, at hun ingen Forstand havde paa disse Ting. Resultatet blev imidlertid, at man delte Kapitalen. Sagføreren satte \$2500 i en Grundejendom, og Hibert købte Jernbaneaktier for den anden Halvdel. Han lovede at forvalte Elnas Aktier ligesaa godt som sine egne. Det viste sig ogsaa i Tidens Løb at være en god Spekulation.

For at have Orden i sine Sager havde Elna besluttet at give Tiende af alle sine Indtægter, — en Regel, hun havde lært af Dora. Og hun havde troligt fulgt den, siden hun blev omvendt. Hun vilde da ogsaa give Tiende af de fem Tusinde, hun havde arvet efter Fru Hunter, men da hun bragte Sagen frem for sin Sagfører og for Hibert, var det for sent. Pengene var allerede anbragt, saa det kunde ikke lade sig gøre; men disse Mænd lovede, da de saa, Elna blev bedrøvet, at udbetale til forskellige Missionselskaber, Kirker og Hospitaler saa meget af Indtægterne, som kunde undværes, indtil de fem Hundrede var udbetalt. Af Indtægterne skulde der ogsaa betales Tiende, men det vilde hun selv besørge.

William Hansens Hustru havde indbudt Elna til at besøge sig Aftenen før hendes Afrejse. Og da hun kom derhen, fandt hun Menigheden forsamlet for at sige hende det sidste Farvel og for at overrekke hende en lille Foræring til hendes Moder. Kvinderne mente, at de kendte Moderen ganske godt igennem Elna, skønt de aldrig havde set Sofie.

Elna takkede baade paa sin Moders og egne Vegne. Og det var svært for hende at skilles fra Vennerne, hun havde delt saa meget godt sammen med; men Længselen efter at gense sit Barndoms-hjem havde Overvægt.

„Jeg skulde ønske, det var mig, der kunde rejse hjem paa Besøg og se min gamle fattige Moder,“ sagde Dora, idet Vennerne sad ved Kaffebordet.

„Følg med, og jeg betaler Rejsen,“ svarede Elna.

„Hvor gammel er din Moder?“ spurgte William Hansen.

„47 Aar,“ var Svaret.

„Tag hende med her over,“ sagde en anden i Forsamlingen.

„Det vilde jeg gerne gøre, men det er knapt nok, jeg kan magte det. Først maatte jeg betale min Billet, som jeg laante Pengene til, dernæst har jeg maattet sende min Moder lidt i hver Maaned til hendes Underhold. Hun har nemlig været syg, men er nu rask igen. Og jeg er ikke sikker paa, at mine Penge kan slaa til, thi Rejsedgifterne er ikke faa ved Siden af Billetten. Og kommer hun herover og skulde blive syg — hvad skulde jeg saa gribe til?“

„Læg den Sag med Hensyn til en mulig fremtidig Sygdom i Herrens Haand,“ bemærkede Past. Brun. „For Resten plejer Menigheden jo at tage sig af sine syge Enker.“

„Ja, du forstod vel, at jeg vil betale din Rejse baade frem og tilbage, og det indbefatter alle dine Udgifter, saa du kan bruge alle dine egne Penge til din Moders Rejse,“ sagde Elna henvendt til Dora.

„Tusind Tak, Elna! men jeg synes næsten ikke, jeg kan tage derimod,“ svarede Dora.

„Jo, du kan tage det som et Vederlag, fordi jeg var Skyld i, at du blev jaget bort fra Sommerdal,“ bemærkede Elna smilende.

Hele Forsamlingen lo; thi de kendte alle Historien om det sorte Hjerte.

Efter Kaffebordet samlede William Hansen en Pengegave til Dora, og der viste sig at være nok til Billetten for hendes Moder samt noget til Tøring paa Vejen.

Dora var straalende glad.

„Det var dig, vi skulde overraske, men det blev mig — ja, det blev i Sandhed mig, det kom til at galde,“ sagde Dora.

„Ja, saaledes styrer Herren det for sine smaa,“ sagde Elna og kyssede Dora paa Kinden.

Dagen efter rejste Elna til Sommerdal, hvor hun opholdt sig i to Uger i sin Onkels Hjem. Ved den Lejlighed besøgte hun mange af sine forudms Venner i Byen og i Omegnen, hvoriblandt ogsaa Postmesterens. Arthur bød hende paa en Køretur i sin nye Automobil, men fik et bestemt Afslag med den Bemærkning: „Min Onkels Auto staa til min Raadighed, naar jeg ønsker at gøre Brug deraf.“

Pastor Faurskov traf hun paa Gaden. Han spurgte til hendes Befindende, men ellers talte han ikke meget med hende. Hans Datter Julia traf Elna hos en anden Familie og kom til at synes storartet om hende.

„Der, paa det Haandtag, var det, du hængte Brevet den Aften, du rejste til Rutspring,“ sagde Louise en Aften til Elna, og saa fortalte hun hele dette Optrin og Forskrækkelsen, der betog hele Familien. Elna kunde ikke bare sig for at le, thi det var første Gang, hun havde hørt Historien.

Den syvende Juni kom Dora med Toget til Sommerdal og blev modtaget paa Stationen af Elna Louise og Marie, som førte hende til Halvorsens Villa. Der kørtes den Aften i Vogn, da der Dagen i Forvejen var gaaet Bræk paa Automobilten. Den niende Juni skulde Pigerne rejse til Danmark. Halvorson købte mange kostbare Gaver til sin Hustrus Slægt i Danmark, og Pigerne lod han heller ikke gaa tomhændet. Til Elna købte han den kostbareste Pels, han kunde faa der i Byen, og Dora fik en nydelig Rejsetaske.

„Jeg kunde næsten have Lyst til selv at tage en Tur over Havet for at besøge Slægtninge i Norge og lære min Hustrus Søskende i Danmark at kende og deres Børn,“ sagde Halvorson om Eftermiddagen ved Kaffebordet.

„Ja, Papa! lad os rejse med allesammen,“ udbød Louise.

„Nej, det kan ikke gaa! Mine Forretninger er saa omfattende og udviklede for Tiden, at jeg ikke kan være borte. Havde Thomas endda været færdig med Højskolen, saa kunde han have taget en Del af Byrden paa sine Skuldre; men som det nu er, kan jeg ikke rejse.“

„Thomas“, udbød Louise, „han skulde vel da ogsaa med.“

„Skolen er ikke slut endnu,“ bemærkede hendes Fader.

„Aa, Skolen, den er ude om to Uger og Thomas, ved du jo nok, er saa dygtig, at han kan undgaa Eksamen. Du ved jo da nok, at han altid sidder herhjemme de Dage, der er Eksamen paa Højskolen. Han er altid over 95 i Gennemsnit. Han kan meget godt gaa op i øverste Klasse næste Termin uden at gaa op til Eksamen nu. Den Undskyldning gælder ikke Papa,“ svarede Louise.

„Sagfører Bliss vil sikkert for en rimelig Betaling se efter dine Pengesager,“ tilføjede Marie.

„Aa, ja Papa! lad os rejse saa kan vi alle tage med dig op til Norge,“ sagde igen Louise.

Nej, hvor gerne jeg end vilde følge eder i den Sag, saa kan jeg ikke gøre det nu. Jeg kender mine Forretninger og mit Ansvar. Desuden er Tiden alt for kort. Næste Sommer derimod er det ikke umuligt, det kan lade sig gøre,“ svarede Halvorson.

„Maa jeg rejse med da, Papa?“ spurgte Louise.

„Ja, der forsømmes vel ikke saa meget, om du rejser; men saa kommer du til at blive hjemme næste Sommer, om vi da rejser,“ svarede hendes Fader.

„Tak, Papa! jeg rejser med,“ sagde Louise og sprang op fra Stolen, hun sad paa.

„Ja, jeg er meget glad ved at faa dig med hjem paa Besøg; men jeg synes oprigtig talt, at det var dumt af dig at gaa med nu, da du derved taber Anledningen til at følges med de andre næste Sommer, om de kommer til at rejse til den Tid,“ bemærkede Elna til Louise inde i Sovkemæret.

„Ja, om de kommer til at rejse næste Sommer? Det er netop Knuden. Og kommer de af Sted, saa skal jeg nok komme med igen. Papa kan ikke nægte mig det,“ svarede Louise.

(Fortsættes.)